

Sygn. akt I C 2222/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Słupsku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Niemczyk

Protokolant: protokolant sądowy S. N.

po rozpoznaniu w dniu 11 kwietnia 2016 roku w Słupsku

na rozprawie

sprawy z powództwa A. S.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością spółce komandytowej z siedzibą w J.

o zapłatę

- I. zasądza od pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w J. na rzecz powódki A. S. kwotę 2.300,00 zł (dwa tysiące trzysta złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 2.000,00 zł (dwa tysiące złotych) od dnia 25.04.2016 roku do dnia zapłaty;
- II. umarza postępowanie w przedmiocie żądania zapłaty kwoty 200,00 zł (dwieście złotych) tytułem odszkodowania;
- III. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
- IV. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 639,20 zł (sześćset trzydzieści dziewięć złotych i 20/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 2222/15

UZASADNIENIE

Powódka A. S., reprezentowana przez radcę prawnego, wniosła pozew przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością Spółce Komandytowej z siedzibą w J. o zapłatę kwoty 10.000,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 18.01.2015 roku do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za krzywdę w postaci bólu i cierpienia z powodu wypadku oraz zasądzenie od pozwanego kwoty 600,00 zł tytułem odszkodowania za poniesione koszty leczenia. Ponadto wniosła o zwrot kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazała, że w dniu 18.01.2015 roku udała się na zakupy do sklepu sieci L., należących do pozwanej, znajdującego się w S. przy ul. (...). Gdy przechodziła alejką nr 2 około godziny 12.40 wzdłuż regału z artykułami dla dzieci spadła jej na głowę reklama sklepowa wisząca na suficie nad alejką. Na skutek tego powódka doznała urazu głowy w postaci rozcięcia skóry głowy i siniaka. Zwróciła się do ekspedientki o pomoc, ale jej nie uzyskała. Doznała szoku i rozplakała się. Nie mogła kontynuować zakupów ze względu na to, że czuła się otumaniona i roztrzęsiona po wypadku odczuwała ból głowy, zawroty głowy, drętwienie prawej strony głowy, słabiej słyszała w prawym uchu. Została jej udzielona pomoc lekarska w Przychodni (...) w K. i Szpitalnym Oddziale Ratunkowym w Wojewódzkim Szpitalu (...) w S..

Dnia 09.02.2015 r. powódka skierowała do pozwanej wezwanie do zapłaty kwoty 20.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwoty 5.000,00 zł tytułem odszkodowania. Pozwana pismem z dnia 10.03.2015 r. nie uznała swojej odpowiedzialności za wypadek z dnia 18.01.2015 r., ale zaproponowała ugodowe zamknięcie sprawy i zapłatę na rzecz powódki kwoty 300,00 zł. Powódka w piśmie z dnia 29.04.2015 r. do pozwanej podtrzymała swoje żądanie.

Pozwana (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w J. (następnie przekształcona w (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością spółkę komandytową z siedzibą w J. – odpis z rejestru przedsiębiorców k. 131), reprezentowana przez radcę prawnego, w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jej rzecz od powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwana zarzuciła brak podstawy prawnej odpowiedzialności za doznaną krzywdę. Ewentualnie zarzuciła powódce przyczynienie się do powstania szkody uzasadniając to tym, że powódka robiąc zakupy z niewyjaśnionych przyczyn uderzyła o podwieszoną reklamę. Żaden z pracowników sklepu nie widział momentu uderzenia powódki.

Pozwana zakwestionowała żądanie pozwu również co do wysokości oraz żądanie zapłaty odsetek od daty wskazanej w pozwie.

Na rozprawie w dniu 25.01.2016 r. powódka cofnęła pozew o zapłatę kwoty 200,00 zł tytułem kosztów leczenia.

Pismem z dnia 01.02.2016 r. pozwana wyraziła zgodę na częściowe cofnięcie pozwu przez powódkę.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18.01.2015 roku w sklepie sieci L., znajdującym się w S. przy ul. (...), około godziny 12.45 na głowę A. S., przechodzącej obok regału z artykułami dziecięcymi, spadła reklama.

W wyniku uderzenia powódka doznała obrażeń w postaci siniaka i rozcięcia skóry na głowie.

A. S. po zdarzeniu płakała, była roztrzęsiona, czuła się słabo, miała zawroty głowy, odnosiła wrażenie niedosłuchu ucha prawego.

Siniak powstały po zdarzeniu utrzymywał się około 2 tygodni.

(dowód: formularz zgłoszenia zdarzenia k. 23, kopia zdjęć k.13-22, 93; przesłuchanie powódki złożone na rozprawie w dniu 11.04.2016 roku, czas nagrania 00:09:56 k. 137; zeznanie świadka M. S. złożone na rozprawie w dniu 25.01.2015 roku, czas nagrania 01:04:21 k. 103v; zeznania świadka E. P. (1) złożone na rozprawie w dniu 7.03.2016 roku, czas nagrania 00:22:39, 00:28:12; zeznania świadka M. K. złożone na rozprawie w dniu 7.03.2016 roku, czas nagrania 00:51:27; zdjęcia k. 13 - 22)

(...) w sklepie przy ul. (...) w S. są przychepione do sufitu za pomocą magnetycznych zawieszek. (...) ściągane są przez pracowników sklepu poprzez zahaczenie o nią i pociągnięcie.

(dowód: zeznania świadka E. P. (1) złożone na rozprawie w dniu 7.03.2016 roku, czas nagrania 00:22:39, 00:28:12; zeznania świadka M. K. złożone na rozprawie w dniu 7.03.2016 roku, czas nagrania 00:51:27)

Po wypadku A. S. udała się do Szpitalnego Oddziału Ratunkowego Wojewódzkiego Szpitala (...) w S., gdzie udzielone jej pierwszej pomocy. Rozpoznano u niej powierzchowny uraz głowy. Stwierdzono, że jest w stanie ogólnym dobrym, była przytomna, logiczna.

Powódka wróciła ze szpitala do domu po godzinie 18.00.

(dowód: karta informacyjna leczenia szpitalnego k. 24; wezwanie do zapłaty k. 28 – 30, zeznanie świadka M. S. złożone na rozprawie w dniu 25.01.2016 roku, czas nagrania 00:52:14 k. 103; przesłuchanie powódki złożone na rozprawie w dniu 11.04.2016 roku, czas nagrania 00:09:56 k. 137)

W dniu 20.01.2015 roku specjalista chirurgii naczyniowej stwierdził u powódki podbiegnięcie krwawe oraz obrzęk tkanek miękkich czoła po stronie prawej. obrażenia te mogły powstać w następstwie urazów zadanych narzędziem twardym, tęnym i tępokrawędzistym jaki może być rzeczona reklama.

Koszt sporządzenia prywatnej opinii wynosił 100,00 zł.

(dowód: prywatna opinia lekarska z dnia 20.01.2015 roku k. 25-27)

Pismem z dnia 9.02.2015 roku A. S. wezwała pozwaną do zapłaty na jej rzecz zadośćuczynienia w kwocie 20.000,00 zł i odszkodowania w wysokości 5.000,00 zł oraz zwrotu kosztów leczenia w kwocie 100,00 zł.

(dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 09.02.2015 roku k. 28-30)

Pismem z dnia 10.03.2015 roku pozwana stwierdziła brak podstaw do odpowiedzialności sklepu za powstałe zdarzenie i zaproponowała ugodowe zamknięcie sprawy i wypłatę na rzecz A. S. kwoty 300,00 zł.

(dowód: pismo z dnia 10.03.2015 roku k. 31)

A. S. odwołała się od decyzji zawartej w piśmie z dnia 10.03.2015 roku i oświadczyła, że proponowana kwota 300,00 zł jest kwotą odpowiednią.

(dowód: pismo z dnia 29.04.2015 roku k. 32-33)

Pismem z dnia 25.05.2015 roku pozwana podtrzymała swoje stanowisko zawarte w piśmie z dnia 10.03.2015 roku i zaproponowała ugodowe zamknięcie sprawy i zwiększenie wypłaty na rzecz A. S. do kwoty 500,00 zł.

(dowód: pismo z dnia 25.05.2015 roku k. 34)

Po zdarzeniu z dnia 18.01.2015 roku A. S. obawia się, aby ponownie nie spadło jej coś na głowę podczas robienia zakupów w sklepie. Takie lęki utrudniają jej normalne funkcjonowanie. Bezpośrednio po zdarzeniu powódka czuła się opuszczona przez personel sklepu, który w jej ocenie, nie udzielił jej należytej pomocy.

Najtrudniejsza była dla A. S. rozłąka z dzieckiem urodzonym w dniu (...).

(dowód: przesłuchanie powódki złożone na rozprawie w dniu 11.04.2016 roku, czas nagrania 00:09:56 k. 137; zeznanie świadka M. S. złożone na rozprawie w dniu 25.01.2015 roku, czas nagrania 00:52:14 k. 103)

Po 18.01.2015 roku A. S. skorzystała z pomocy psychologa i poniosła z tego tytułu koszty:

- 120,00 zł za terapię psychologiczną w dniu 29.07.2015 roku;
- 60,00 zł za terapię psychologiczną w dniu 17.08.2015 roku;
- 60,00 zł za terapię psychologiczną w dniu 24.08.2015 roku;
- 60,00 zł za terapię psychologiczną w dniu 30.09.2015 roku.

(dowód: faktury VAT k. 36 – 39)

A. S. ma 173 cm wzrostu.

(bezsporne: oświadczenie powódki złożone na rozprawie w dniu 25.01.2016 roku, czas nagrania 00:20:49 k. 102)

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługuje w części na uwzględnienie.

Bezsporne w sprawie było to, że powódka w dniu 18.01.2015 roku została uderzona reklamą w sklepie należącym do pozwanej.

Sporne było uprawnienie powódki, co do zasady i wysokości, do domagania się zapłaty zadośćuczynienia za krzywdę i zwrotu kosztów w kwocie 400 zł.

Na powódce, zgodnie z przepisem art. 6 k.c., ciążył ciężar wykazania, że za zdarzenie z dnia 18.01.2015 roku odpowiedzialność ponosi strona pozwana. Temu obowiązkowi powódka sprostowała. Ponadto na powódce ciążył ciężar wykazania, że przysługuje jej kwota dochodzona pozwem co do wysokości. Temu obowiązkowi powódka częściowo sprostowała.

Na mocy przepisu art. 444 § 1 zdanie pierwsze k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty.

Jak stanowi przepis art. 445 § 1 k.c. w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Zgodnie ze słusznym stanowiskiem komentatorów do Kodeksu cywilnego uszkodzenie ciała w rozumieniu art. 444 § 1 polega na naruszeniu integralności fizycznej człowieka (np. rany, złamania). Naruszenie to może dotyczyć nie tylko samej powłoki cielesnej, ale również tkanek oraz narządów wewnętrznych (uszkodzenie organów wewnętrznych).

Rozstrój zdrowia - w rozumieniu art. 444 § 1 - wyraża się w zakłóceniu funkcjonowania poszczególnych organów, bez ich widocznego uszkodzenia (np. zatrucie, nerwica, choroba psychiczna). Jest oczywiste, że często to samo zdarzenie może wywołać zarówno uszkodzenie ciała, jak i rozstrój zdrowia. (tak Jacek Gudowski, Gerard Bieniek, komentarz do Kodeksu cywilnego, art. 444 k.c., teza 3, lex).

Jak stanowi przepis art. 415 k.c. kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia.

Bezprawność - jako przedmiotowa cecha czynu sprawcy - tradycyjnie ujmowana jest jako sprzeczność z obowiązującym porządkiem prawnym. Pojęcie „porządek prawny” obejmuje przy tym nakazy i zakazy wynikające z normy prawnej, lecz także nakazy i zakazy wynikające z norm moralnych i obyczajowych, określanych jako „zasady współżycia społecznego” lub „dobre obyczaje”.

Bezprawność jest kategorią obiektywną. Chodzi o to, czy czyn sprawcy był zgodny, czy też niezgodny z obowiązującymi zasadami porządku prawnego. Źródła tych zasad wynikają z:

- 1) norm powszechnie obowiązujących - jako reguł postępowania wyznaczonych przez nakazy i zakazy wynikające z norm prawa pozytywnego, w szczególności prawa cywilnego, karnego, administracyjnego, pracy, finansowego itp.;
- 2) nakazów i zakazów wynikających z zasad współżycia społecznego (dobre obyczaje).

Przy winie nieumyślnej sprawca wprowadza przewiduje możliwość wystąpienia szkodliwego skutku, lecz bezpodstawnie przypuszcza, że zdoła go uniknąć, albo też nie przewiduje możliwości nastąpienia tych skutków, choć powinien i może je przewidzieć. W obu formach mamy do czynienia z niedbalstwem (culpa). Pojęcie niedbalstwa wiąże się więc w prawie cywilnym z niezachowaniem wymaganej staranności. Dla oceny, kiedy mamy do czynienia z winą w postaci niedbalstwa, decydujące znaczenie ma miernik staranności, jaki przyjmuje się za wzór prawidłowego postępowania.

Niedbalstwo polega na niedołożeniu wymaganej w stosunkach danego rodzaju staranności, niezbędnej do uniknięcia skutku, którego sprawca nie chciał wywołać. Ocena miernika postępowania, którego istota tkwi w zaniechaniu dołożenia staranności, nie może być formułowana na poziomie obowiązków niedających się wyegzekwować, oderwanych od doświadczeń uwzględniających reguły zawodowe i konkretne okoliczności, a także określony typ stosunków (art. 355 k.c.) (tak SN w wyroku z 8 lipca 1998 r., III CKN 574/97, LexPolonica nr 353516). (komentarz Kodeksu cywilnego, G. B., art. 415 k.c., teza 3, 4, 8 lex).

Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie (przesłuchanie powódki, zdjęcia k. 16 – 22. zeznania świadka E. P. (2) i M. K.) doprowadził do ustalenia, że do zdarzenia z dnia 18.01.2015 roku doszło w wyniku niedołożenia należytej staranności przy zawieszaniu materiałów reklamowych w sklepie. (...) powinny być zawieszane w sposób uniemożliwiający ich niezamierzone oderwanie się od sufitu.

Sąd dał wiarę zeznaniom powódki, która oświadczyła, że nie potrafiła materiału reklamowego. Analiza dowodu z przesłuchania powódki w odniesieniu do złożonych przez powódkę zdjęć reklamy, która spadła jej na głowę (k. 17 – 22) wskazuje na to, że taśma mocująca z magnesami częściowo oderwała się od reklamy.

Nie ma przy tym znaczenia, czy materiał reklamowy spadł na głowę powódki samoczynnie, czy przez to, że powódka robiąc zakupy trąciła go.

Alejki sklepowe powinny być urządzone w taki sposób, aby klienci sklepu robiąc zakupy mogli skupić się na poszukiwaniu artykułów, które zamierzają kupić. Uwaga klientów jest wówczas skierowana na oglądaniu i wyszukiwaniu towarów. Trudno wymagać od klienta, aby podchodził do półki z artykułami w sposób wykluczający potrącenie zwisającej reklamy, a na dodatek aby przewidywał, że jej umocowanie nie gwarantuje odpadnięcia od sufitu gdy zostanie potrącona.

Z samego faktu, że materiał reklamowy odpadł od sufitu można przypisać pozwanemu niedbalstwo skutkujące przypisaniem winy za zaistnienie zdarzenia z dnia 18.01.2015 roku.

W wyniku zdarzenia z dnia 18.01.2015 roku powódka doznała uszkodzenia ciała w postaci rozcięcia skóry na czole i zasinienia czoła.

Uszkodzenie ciała powódki uprawnia ją do domagania się zapłaty zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Powódka doznała cierpień fizycznych związanych z rozcięciem skóry i zasinieniem czoła, a przede wszystkim psychicznych związanych z niepokojem spowodowanym kilkugodzinną niezaplanowaną rozłąką z dzieckiem oraz obawą przed powtórzeniem się sytuacji ze sklepu.

Sąd dał wiarę zeznaniom A. S., albowiem przywoływane przez powódkę twierdzenia znalazły odzwierciedlenie w formularzu zgłaszającego szkodę (k. 23), który powódka wypełniła bezpośrednio po zdarzeniu. Doświadczenie życiowe pozwala również na ocenę, że negatywne odczucia powódki związane z wielogodzinną rozłąką z dzieckiem i obawa przed powtórzeniem się zdarzenia, zasługują na wiarę.

Cierpienia te uzasadniają przyznanie powódce zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w wysokości 2.000,00 zł. Kwota ta jest adekwatna do doznanych cierpień fizycznych i psychicznych. Uszkodzenie ciała nie pozostawiło u powódki żadnych dalszych następstw. Cierpienia psychiczne odczuwane bezpośrednio po zdarzeniu związane z rozłąką z dzieckiem, jak i nadal odczuwane - w postaci obawy przed powtórzeniem zdarzenia - uzasadniają przyznanie powódce kwoty 2.000,00 zł. Kwota ta jest odpowiednia do tego, aby zrekompensować ból związany z uszkodzeniem ciała i ujemnymi przeżyciami psychicznymi.

Powódka, zgodnie z przepisem art. 6 k.c., nie wykazała, aby w wyniku zdarzenia z dnia 18.01.2015 roku pojawiły się u niej problemy ze słuchem, oraz aby doszło do zerwania włókien nerwowych. Ponieważ w sprawie została złożona jedynie prywatna opinia sporządzona przez psychologa, z którego pomocy korzystała powódka, i wobec

zakwestionowania faktów w niej przywołanych przez pozwanego, brak podstaw do przyjęcia, że również aktualne bardziej nerwowe usposobienie powódki jest wynikiem opisywanego zdarzenia.

Zadośćuczynienie ma rekompensować krzywdę doznaną przez powódkę. Przy czym cierpienia psychiczne muszą pozostawać w normalnym związku przyczynowym ze zdarzeniem. Poczucie osamotnienia i braku wsparcia oczekiwanego przez powódkę od pracowników sklepu należało odnieść do przeciętnego, normalnego oczekiwania społecznego. Rozczarowanie powódki postawą pracowników sklepu, którzy nie okazali należytego zainteresowania położeniem, w którym się znalazła, odbiega od przeciętnego oczekiwania społecznego. Poczucie osamotnienia doznane przez powódkę, nie uzasadnia przyznania jej wyższego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Powódka nie doznała na tyle poważnych obrażeń ciała, a przy tym nie werbalizowała swoich potrzeb, aby można było przyjąć, że przeciętny człowiek, który znalazłby się w analogicznej sytuacji odczuwałby równie przykre i obciążające co powódka, poczucie osamotnienia i braku wsparcia.

Mając na uwadze powyższe przyjąć należy, że kwota 2.000,00 zł jest adekwatna do tego aby zrekompensować doznaną przez powódkę krzywdę w związku ze zdarzeniem z dnia 18.01.2015 roku.

Ponieważ miarkowanie należnego A. S. zadośćuczynienia należało od uznania sądu, a powódka nie przyjęła wcześniej proponowanych przez pozwaną kwot w wysokości 300,00 zł i 500,00 zł, odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty zadośćuczynienia należało zasądzić od dnia wydania wyroku w sprawie.

Powódka domagała się kwoty 600,00 zł tytułem zwrotu kosztów związanych z uszkodzeniem ciała.

Co do kwoty 200,00 zł powódka cofnęła pozew, na co wyraziła zgodę strona pozwana.

W ramach kwoty 400,00 zł, niezasadnie jest żądanie zapłaty kwoty 100,00 zł tytułem kosztów sporządzenia opinii lekarskiej (k. 25 – 26). Powódka była przebadana w szpitalu przez lekarza, a ponadto karta informacyjna leczenia szpitalnego wskazuje zakres obrażeń doznanych przez powódkę. Brak jest więc podstaw do obciążenia pozwanego kosztami w kwocie 100,00 zł poniesionymi przez powódkę, które to koszty były wydatkowane niepotrzebnie.

Tytułem kosztów związanych z prowadzeniem terapii psychologicznej powódka poniosła koszty w kwocie 300,00 zł. Okoliczności związane z obawą przez powódkę przed powtórzeniem się sytuacji, na które powoływała się powódka, uzasadnia przyjęcie, że są to koszty, których powstanie związane jest ze zdarzeniem z dnia 18.01.2015 roku, a wydatki na terapię miały pomóc powódce w poradzeniu sobie z trudną dla niej sytuacją.

Mając na uwadze powyższe sąd na podstawie przepisu art. 415 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c. w zw. z art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 481 § 1 k.c. zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2.300,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 2.000,00 zł od dnia 25.04.2016 roku do dnia zapłaty, o czym orzekł w punkcie pierwszym sentencji wyroku. W pozostałym zakresie podtrzymane powództwo oddalił, o czym orzekł jak w punkcie trzecim sentencji wyroku.

Na mocy art. 203 § 1 k.p.c. w zw. z art. 355 § 1 k.p.c. sąd umorzył postępowanie w części cofniętego żądania 200,00 zł, o czym orzekł w punkcie drugim sentencji wyroku.

Powódka wygrała sprawę w 21,69 %.

Koszty poniesione przez powódkę wyniosły łącznie 2.970,00 zł, z czego tytułem opłaty od pozwu 530,00 zł, opłaty skarbowej od pełnomocnictwa 17,00zł, wynagrodzenia radcy prawnego kwotę 2.400,00 zł (§ 6 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu).

Należne powódce koszty procesu wynoszą 639,20 zł (2.970,00 zł x 21,69%).

Jeżeli zachodzą przesłanki przewidziane w art. 100 zd. 2, to sąd, wkładając na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów procesu, zasądza od niej na rzecz jej przeciwnika tylko należne koszty procesu, nie zasądza natomiast od przeciwnika tych kosztów, które przy stosunkowym rozdzielaniu należałyby się drugiej stronie. W takim przypadku zatem pozwany zwraca powodowi należne mu w sprawie koszty procesu od uwzględnionej części powództwa, nie może natomiast żądać od powoda kosztów procesu od części oddalonej (wyr. SN z 23 października 1969 r., I CR 186/69, LexPolonica nr 325815, Biul. SN 1970, nr 8-9, poz. 151).

Należna powodce kwota zależała od oceny sądu, co skutkowało też zasądzeniem odsetek za opóźnienie od dnia wydania wyroku.

Wobec tego sąd na mocy przepisu art. 100 zdanie drugie k.p.c. sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 639,20 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, o czym orzekł w punkcie czwartym sentencji wyroku.